

RÖPGYÜLÉS

Egy ugrásra kész figyelem
volt körülötte a terem,
a csönd hulláma úgy viharzott,
hogy belesápadtak az arcok.

Belesápadtak, kipirultak,
amint tolultak és kibuktak
ajkai közül a szavak,
mint sziklák mélybe hullanak.

Egy gép előtt állt — most a gép
sem lökte szerte ütemét —
és lassan, előrehajolva
mondott halált a gyilkosokra.

Míg írok, föl-fölrémlenek
azok az olajos kezek,
láthatatlan erőktől törve
görbültek iszonyú ökölbe

Háromszáz lélekben tovább sirt,
oly szívszédítő volt a gyász hír,
és háromszáznak ujjai
feszültek, görcsbe ugrani.

A gyász és harc ősidők óta
testvérként van szívünkbe róva, —
már úgy villogtak a szavak,
mint karmos, fényes madarak,

itt is, amott is emelkedtek, —
a szavak? — Nem! A szárnyas lelkek,
s szálltak számokba öltözött
nagy eskük a gépek fölött!

Mert már a legmélyén szívünknek
harc és munka testvéresülnek,
érte is, aki értünk élt,
a megölt Beloianniszért!

*

Bántam, hogy nem voltam a gyárban,
s ezt olvastam csak s képen láttam...
most már nem bánom... kereken
kétmilliárd volt ott velem!

EÖRSI ISTVÁN